

De huizenruil

Rebecca Fleet

DE HUIZENRUIL

Bij de meeste mensen gaat het goed...

ISBN 978-90-225-8566-5
ISBN 978-94-023-1210-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The House Swap*
Vertaling: Anne Jongeling en Carla Hazewindus
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Sarah Whittaker / TW
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Rebecca Fleet
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De huizenruil

Soepel glijdt de sleutel in het slot. Toen ik de afgelopen nacht vanuit mijn bed de schaduwen van takken langs het raam zag strijken en aan dit moment dacht, verwachtte ik dat het veel lastiger zou zijn. Knarsend metaal, stroefheid, verzet. Na alles wat me hier heeft gebracht, zou het voor mijn gevoel meer moeite moeten kosten. Maar het is een fluitje van een cent, en daardoor zelfs een soort anticlimax.

De deur zwaait open en ik zie een gang met grenenhouten planken, glanzend, schoon. Even voorbij de deur staat een gedecoreerde vaas met stijve, groene takken waaraan felgekleurde plastic besjes zitten. In de spiegel zie ik een rij ingelijste foto's aan de tegenoverliggende muur hangen. Ik stap naar binnen en doe de deur zachtjes achter me dicht. Met mijn rug naar de muur met foto's loop ik snel de gang door. Ik wil er nu nog niet naar kijken. Dat komt later.

Je zou niet direct een boerenkeuken verwachten in een appartement op driehoog, midden in de stad. Ik laat mijn blik gaan over de lichtgroen geverfde muren, sfeervol behangen met steelpannetjes en bosjes gedroogde kruiden. Op de eikenhouten tafel ligt een velletje papier met de in donkere inkt geschreven tekst: Welkom! Gebruiks-

aanwijzingen voor de apparatuur zitten in de groene map in de keuken. Brood, melk enz. in de koelkast – maak er gebruik van. Bel gerust als je iets nodig hebt. Geniet van je verblijf en doe alsof je thuis bent! Caroline. *Ik kijk naar haar naam. De zelfverzekerde haal van de C, het vlekje van het puntje van de i dat op het papier is uitgelopen. Ik raak het vlekje met de muis van mijn hand aan, min of meer in de verwachting dat het zal afgeven, maar natuurlijk is de inkt allang droog.*

Ik besluit een kop koffie te zetten en gehoor te geven aan Carolines advies om te doen alsof ik thuis ben. Ik ga aan de tafel zitten, drink koffie en denk aan de kamers die ik nog moet doorzoeken. De geheimen die ze misschien zullen bevatten, netjes opgeborgen tussen haar spullen en klaar om te worden onthuld. Vanmorgen zag ik onder het rijden een vos die langs de kant van de weg in een ondefinieerbaar kadaver stond te wroeten naar iets van zijn gading en dat zijn nagels een bloederige zilverglans hadden. Zo zal dit nu ook gaan. Smerig, naar. Zo moet het ook. Dat wil ik. Alleen op die manier kan ik onder de huid kruipen.

Weg

Caroline, mei 2015

Als we de straat in rijden valt me als eerste op dat alle huizen er hetzelfde uitzien. Keurige, witgekalkte schoenendozen met kleine ramen en schuine daken. Op de begane grond hebben ze ook vrijwel allemaal bloembakken voor de ramen, waarin overal dezelfde wit met paarse viooltjes staan, alsof het om een of ander kledingvoorschrift gaat. Het zullen ongeveer dertig van dit soort huizen zijn, stuk voor stuk netjes afgeleverd door de lopende band.

‘Welkom in suburbia,’ zegt Francis. Met toegeknepen ogen tegen de ondergaande zon die door de voorruit schijnt, rijdt hij door de straat. ‘Ik hoop dat je nu je zin hebt,’ gromt hij gekshekend.

‘Het valt best mee,’ zeg ik verdedigend, zonder erbij na te denken of ik het wel meen. De afgelopen dagen is dit verbale gepingpong tussen ons schering en inslag. Het is niet vals of vijandig, meer als twee kinderen die zitten te kibbelen op de speelplaats. Francis werpt me een zijdelingse blik toe en trekt een gezicht.

Ik kijk weer uit het raam naar de huizen terwijl we verder rijden door de smalle straat. Nu valt het me toch op dat sommige

bewoners hier en daar een poging hebben gedaan om een persoonlijke noot aan te brengen. Een opzichtig geverfde garage-deur hier, een fraai goudkleurig huisnummerplaatje daar. Het huis op nummer 14 is iets minder keurig dan de rest, de muren zijn wat smoezelig, het gras in de tuin is iets langer, overwoekerd en vol onkruid.

‘Die laten de boel de boel,’ zeg ik en ik wijs uit het raam. ‘Zo krijgen ze de buurtwacht op hun dak.’ Francis glimlacht flauwtjes. Hij luistert niet echt.

‘Nummer eenentwintig toch?’ zegt hij en hij draait de auto de inrit op. Ik kijk of ik iets bijzonders aan het huis kan ontdekken, maar ik zie niets. Het grasveldje is netjes gemaaid, en achter de ramen hangen brandschone witte gordijntjes. Binnen brandt geen licht en in het schijnsel van de koplampen zie ik de auto weerkaatst in het raam van de benedenverdieping, onze schaduw-ten tekenen zich donker af naast elkaar. Om een of andere reden bezorgt dit beeld me een rilling – een licht gevoel van onbehagen, dat ook weer onmiddellijk verdwijnt.

‘Ziet er goed uit,’ zeg ik. Ik wurm me uit mijn gordel en doe het portier open. Buiten is het kouder dan ik had gedacht en door de wind gaan de haartjes in mijn nek overeind staan. Francis komt achter het stuur vandaan, en strekt met veel misbaar zijn benen. We hebben iets meer dan vier uur over de rit van Leeds naar hier gedaan, geen wereldreis, maar lang genoeg om dat typische lamplendige gevoel te krijgen wanneer je een hele tijd zonder je te bewegen in een kleine ruimte hebt gezeten. Vroeger zouden we elkaar hebben afgewisseld tijdens het rijden, maar op een gegeven moment zijn we daarmee opgehouden. Ik bood het niet meer aan en hij vroeg het niet meer aan me.

‘Ja, het kan ermee door. Als we nog een paar uurtjes door had-

den gereden, waren we in Parijs geweest,' zegt Francis met een grijns. 'Romantisch slenteren over de Champs-Élysées. Een lekkere café au lait en een croissant zouden er bij mij nu wel in gaan.'

'Je hebt gelijk,' zeg ik. 'Maar ik vond het gewoon een beetje te ingewikkeld, en ook te ver weg, wat Eddie betreft. Beschouw dit maar als een oefening, om te kijken hoe het ons bevalt. Misschien dan volgend jaar.'

Dit onderwerp is al eerder de revue gepasseerd. Van meet af aan had Francis iets spannenders voor ogen dan ik als het op een weekje ertussenuit aankwam. Toch was hij onmiddellijk enthousiast toen ik voorzichtig het idee van huizenruil opperde. Binnen een paar seconden veranderde zijn gelaten houding in een soort manisch enthousiasme. Hij vond het zo fijn dat ik dit initiatief had genomen, dat ik hem niet durfde te zeggen hoe het in zijn werk was gegaan. Maanden geleden had ik uit verveling een site bezocht waar huizenruil werd aangeboden. Ik had me ingeschreven en er daarna nooit meer aan gedacht. Maar toen ik op een keer door mijn mapje met spam ging omdat ik op zoek was naar een mailtje van een vriendin dat waarschijnlijk verkeerd terecht was gekomen, zag ik toevallig het bericht: *Iemand wil van huis met je ruilen!* Ik vond het wel intrigerend en ik ging door. Ik klikte op de link en er verscheen een keurig, neutraal berichtje van ene S. Kennedy die interesse had in ons appartement in het centrum van Leeds en zelf een huis in Chiswick in de aanbieding had.

Ik had door de foto's gebladerd van Everdene Avenue 21 – een weinig opvallende inrichting, kille, lichte muren, een keurig tuintje – maar eerlijk gezegd had ik er niet veel aandacht aan besteed. Het enige wat voor mij telde was de kans om van omge-

ving te veranderen, met zo min mogelijk kosten, een weekje weg met ons tweetjes, als mijn moeder tenminste op Eddie kon passen. In de buurt van Londen zodat we stedentripjes konden maken, en tegelijk ver genoeg van het centrum om het gevoel te hebben niet in de stad te zitten. Maanden geleden hadden we even gespeeld met het idee om naar Spanje op vakantie te gaan, maar dat viel af. Te duur en te veel rompslomp. Dat zeiden we tenminste tegen elkaar. Misschien zag Francis ook wel stiekem op tegen de mogelijke consequenties van een exotisch warme hotelkamer en avondjes met kaarslicht op een naar mimosa geurend terras.

Francis rommelt onder de plantenpotten opzij van het huis om de sleutel te zoeken. ‘Zet je maar schrap,’ zegt hij als hij hem heeft gevonden en ermee zwaait. ‘Zo meteen komen we tot de ontdekking dat ze een hele stapel rottende lijken in de keuken hebben achtergelaten.’

Ik draai met mijn ogen, maar voel toch duidelijk een rilling over mijn rug lopen. Hoewel het natuurlijk flauwekul is wat hij zegt, geeft het me een raar gevoel om het huis van een wildvreemd iemand binnen te dringen. Ik herinner me een programma dat ik een paar maanden geleden heb gezien, over een of andere mallotige helderziende die door een zogenaamd spookhuis liep en het had over de tragedies die zich in de muren hadden genesteld. Ik had er toen grapjes over gemaakt, maar ’s nachts droomde ik dat ik door stille kamers en kille, donkere gangen liep, en een smerige, verpestende stank inademde.

Francis doet de deur open en we blijven even zonder iets te zeggen op de drempel staan. ‘Nou, we hebben ons voor niets zorgen gemaakt. Zo te zien is de politie hier al geweest om de boel te ontruimen.’

Ik glimlach een beetje en loop verder door het huis. Ik heb nog nooit zo'n kale bedoening gezien. Er hangt niets aan de muren, zelfs geen spiegel. Overal lichte, grenenhouten vloeren en strakke witte deuren met daarachter vrijwel lege kamers. Een zitkamer met een zwartleren bank, streng en kolossaal, een boekenkast met slechts een stuk of twee boeken. Aan het eind van de gang is de keuken met een grenenhouten tafel zonder iets erop en een glimmend fornuis dat eruitziet alsof het net is geplaatst.

'Is dit... normaal?' vraagt Francis, die behoedzaam door de gang loopt, een blik in alle kamers werpt en dan achter mij aan de trap op loopt. 'Ik bedoel, het is niet erg...'

'Gezellig,' maak ik zijn zin af. Ik doe de deur van de slaapkamer open. Het lijkt wel iets dat thuishoort in een tentoonstelling van moderne kunst. Het tweepersoonsbed is keurig opgemaakt met een chocoladebruin dekbed en twee kussens, ernaast staat een nachtkastje en in een hoek zie ik een garderobekast. Net als in de andere kamers is hier nergens een persoonlijke toets te ontdekken.

Op een van de kussens ligt een briefje. Ik loop ernaartoe en vouw het open. De tekst is getikt in een klein lettertype en gecentreerd. *Beste Caroline, staat er. Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben. Verdere informatie in de map in de keuken. Maak gebruik van alles wat je tegenkomt. S.*

Ik lees het briefje voor aan Francis, die nog voordat ik goed en wel met de laatste zin klaar ben, in lachen uitbarst. 'Wat is er?' vraag ik. 'Waarom moet je zo lachen?'

Francis heeft even nodig om op adem te komen. 'Wat zal ik zeggen?' zegt hij. 'Het is alleen aan jou gericht, alsof ik niet meetel. En je mag dus goddomme gebruikmaken van helemaal niks,

voor zover ik het kan bekijken. En zoals dat briefje op het kussen is gelegd lijkt het wel een liefdesbrief, alleen is dit wel de minst romantische brief ooit. Het is allemaal...'

'Ja hoor.' Ik maak een propje van het papier en gooi het naar zijn hoofd. Ik moet ook lachen. 'Het is vast goed bedoeld. Je hebt gelijk, het is wel een beetje minimalistisch ingericht, maar we hoeven hier toch niet de hele week binnen te zitten? We kunnen tripjes naar Londen maken, uit eten gaan. Dat was toch ook de bedoeling?'

Francis haalt zijn schouders op. 'Jawel. Onder andere.'

Van het ene op het andere moment is de sfeer veranderd, en onze lach lost op in de ruimte tussen ons in. De stilte duurt net iets te lang om te kunnen negeren, en ik doe ook geen moeite om die te doorbreken. Ik leun tegen de muur en kijk naar de kille helderheid van het zonlicht dat door het dakraam valt. Ik hoef Francis niet aan te kijken om te weten wat voor uitdrukking zijn gezicht heeft: verloren en leeg, een eigenaardige mengeling van verzet en spijt.

'Oké,' zeg ik om maar iets te zeggen. En meteen word ik overvallen door een gevoel van paniek. Ik mis Eddie nu al, de brug die hij tussen ons vormt, de gemeenschappelijke liefde en aandacht die we op hem kunnen richten. Nu is er alleen de plotselinge, beklemmende angst om vast te zitten in dit onbekende huis, samen met mijn man, zeven dagen lang, waarvan elk uur voelt als een potentiële landmijn waar we op onze tenen omheen moeten lopen, en om alles te moeten vermijden wat kan leiden tot het ineensinken van de nog steeds fragiele wapenstilstand die we gedurende de afgelopen twee jaar hebben weten te handhaven. Vreemd genoeg is het wel toepasselijk dat dit huis zo leeg is, ontdaan van alles waar je je achter kunt verschuilen. En daar ging

het natuurlijk om. We hebben er allebei genoeg van om ons te verstoppert. Op een gegeven moment moeten we toch weer tevoorschijn komen en bekijken wat we nog hebben en of dat wel voldoende is om verder te gaan. Ik strijk over mijn gezicht en voel dat mijn hand klam is.

‘Zo, en nu gaan we de boel uitpakken!’ roept Francis monter. Hij legt onze koffer op het bed en ritst hem open, haalt de kleren eruit en schudt de kreukels eruit. ‘Laten we alles maar even opbergen.’ Hij glimlacht en hij heeft een warme blik in zijn ogen, maar ik denk dat ik de boodschap achter die glimlach wel begrijp. Tijd om in beweging te komen en wat er net gebeurd is te vergeten.

‘Ik ga naar de badkamer,’ zeg ik, ‘daarna kom ik je helpen.’ Ik moet heel even tot mezelf komen. Met bonzend hart loop ik door de gang. Mijn voetstappen klinken onverwacht luid op de glanzende planken, en ik merk dat ik mijn pas versnel. Ik moet denken aan de tijd dat ik als kind door de gang van mijn slaapkamer naar die van mijn ouders rende, en het vage, bovennatuurlijke gevoel had dat ik niet alleen was.

Ik schud dat beeld van me af en doe de deur van de badkamer open. Dit is de zoveelste glanzende, smetteloze ruimte, hier alleen maar marmer en chroom. Het raam staat een centimeter of vijf open. Een tochtvlaag komt door de spleet en de kraag van mijn blouse beweegt.

En dan blijf ik als aan de grond genageld in de deuropening staan. Op de vensterbank staat een vaas met een bos lichtroze rozen, net uit de knop. Ik wil de gedachten tegenhouden maar ze zijn me voor. Een gevoel van wanhoop neemt bezit van me, die flits van onontkoombaarheid voordat de herinnering toeslaat en explodeert. Te prominent aanwezig om te kunnen negeren. Na al

die maanden van zorgvuldig verdringen en ontkennen, blijkt dat er alleen maar rozenblaadjes voor nodig zijn om jou weer mijn gedachten te laten beheersen.

Thuis

Caroline, december 2012

Ik word weer alleen wakker. In mijn slaap heb ik me helemaal uitgestrekt over Francis' kant van het bed. De lakens zijn glad en koud. Ik weet niet meer of we samen in slaap zijn gevallen of niet.

Op het klokje naast mijn bed staat dat het kwart voor zeven is en door de gordijnen valt een grauw grijs licht de kamer binnen. Ik blijf nog een minuut of vijf, tien liggen en luister of ik iets van een geluid hoor. Niets. Langzaam sta ik op en trek mijn ochtendjas aan. Ik heb koppijn en ik wil het glas water pakken dat op ons nachtkastje staat, maar het is leeg. Ik ga toch maar op zoek naar de pijnstillers. Ik neem er twee in en voel de onaangename kalkachtige substantie in mijn keel. In de spiegel die naast de deur hangt, vang ik heel even een glimp van mijn gezicht op. Bleke huid, uitgelopen mascara rond mijn ogen. Ik haal bijna nooit meer de make-up van mijn gezicht voor ik naar bed ga. Net als zoveel andere dingen lijkt het een zinloze bezigheid, opgeslokt door de zwaarte van het bestaan.

Op mijn tenen loop ik de gang door. Nu hoor ik geluid uit de woonkamer komen: dramatisch aanzwellende muziek, het stac-

cato gemompel van stemmen. Ik doe de deur open en kijk naar binnen. Het is pikdonker, het enige licht komt van het computerscherm. Daar zit hij, zijn hand onder zijn kin en zijn elleboog steunend op de leuning van de bank. Hij staart naar het scherm. Een of andere Scandinavische politierserie: crème en beige meubels en slonzige mannen in uniform die een vreemde taal spreken, in afgebeten zinnnetjes op sombere toon.

‘Francis,’ zeg ik, maar hij reageert niet.

Ik ril en ga op de rand van de bank zitten. ‘Je bent niet naar bed gegaan,’ zeg ik. Daar ben ik niet zeker van, maar hij ontkent het niet en haalt alleen vrijwel onmerkbaar zijn schouders op.

‘Ik ben hier in slaap gevallen,’ zegt hij uiteindelijk. ‘En toen werd ik wakker.’ Zijn ogen staan dof en glazig. Hij blijft naar het scherm kijken. De laatste tijd doet hij niet veel anders dan slapen, maar als ik hem zo zie moet ik meteen denken aan de zwart-witfoto’s van mensen die gemarteld worden door ze dagen achtereen wakker te houden.

‘Vervelend,’ zeg ik. Mocht hij in het holst van de nacht wakker zijn geworden van iets, dan heb ik geen idee wat het kan zijn. Zijn hoofd is niet langer een open boek voor me, zoals vroeger. Ik kon altijd zonder enige moeite zijn gedachten lezen, alsof het mijn eigen gedachten waren. Maar nu is zijn hoofd een ondoordringbaar fort. En ik ben in het donker op zoek naar de sleutel, die er niet is.

De aflevering is afgelopen. De aftiteling komt voorbij, kleine lettertjes tegen een grijze achtergrond, begeleid door het soort sinistere, indringende muziek waar ik het benauwd van krijg. Ik heb het warm. Even heb ik het idee dat ik ga flauwvallen. Ik knipper met mijn ogen en druk mijn vingernagels in mijn handpalm. ‘Moet je vandaag werken?’ vraag ik. ‘Heb je afspraken?’ Terwijl ik

het vraag, bedenk ik dat ik me niet meer kan herinneren wanneer hij voor het laatst naar de kliniek ging. Ik probeer de man die naast me zit voor me te zien als therapeut die in zijn stoel luistert naar zijn patiënten. Het lukt me bijna niet.

Francis kijkt een beetje verontrust, alsof ik hem aan iets akeligs heb herinnerd. ‘Nee.’

‘Oké.’ Ik weet dat ik niet door moet gaan. Te laat. De woorden tuimelen als vanzelf uit mijn mond. ‘Wat ga je dan doen? Heb je al plannen?’

Hij klapt zijn laptop dicht en daarmee verdwijnt ook het kleine beetje licht in de kamer, waardoor we nu in het donker zitten. ‘Nee,’ zegt hij weer. Ik kijk naar zijn profiel en wil dat hij zijn hoofd naar me toe draait en me aankijkt, maar hij beweegt zich niet. Uiteindelijk sta ik maar op en ga weg.

In de badkamer verwijder ik de make-up van de vorige dag en maak me opnieuw op. Ik concentreer me op de afzonderlijke segmenten van mijn gezicht, en zorgvuldig restaureer ik het ene plekje na het andere. Ik breng een dikke laag foundation op, gevolgd door een vleugje ogenschaduw en trek dan een streepje eyeliner boven mijn wimpers. Als laatste breng ik roze lipstick aan en wrijf mijn lippen over elkaar om de lipstick gelijkmatig te verdelen. Ik doe een stap achteruit en kijk in de spiegel. Ik zie er goed uit. Beter dan ik had verwacht. Maar toch wil ik mezelf niet in de ogen kijken. Ik ben bang dat ik dan iets zal zien wat ik niet wil uitstralen: teleurstelling misschien, of treurigheid. Wat dan ook.

‘Mammie, mammie.’ Eddies stem klinkt door de gang, lief maar ook dwingend. Ik kijk op mijn horloge. Het is al half acht en ik heb nog net een uurtje om alles te regelen voor we de deur uit kunnen. Daarna snel naar de opvang en vervolgens met de

bus naar de stad en kantoor, waar ik acht uur achter mijn bureau zal zitten en aan Francis denk die in zijn eentje thuiszit en ik weet niet wat aan het doen is. Alleen al bij de gedachte daaraan word ik doodmoe.

Ik kan natuurlijk ook weer naar bed gaan. Als ik daaraan denk, lijkt het wel alsof ik onder een warme douche sta. Me ziek melden, de dekens over mijn hoofd trekken en nog een uur of acht, negen slapen. Maar dat ga ik niet doen.

Ik loop de gang door en ga Eddies kamer binnen. ‘Goeiemorgen!’ zing ik en ik trek de gordijnen open. Ik loop naar zijn bed en trek hem overeind om hem een knuffel te geven. Ik voel zijn warme vingertjes zich om mijn nek sluiten.

Ik werk het dagelijkse ritueel af. Aankleden, ontbijten, tandenpoetsen. Eerst het ene, dan het andere. Zo kom je het leven door. Zo hoort het.

‘Vandaag gaan we naar de peuterspeelzaal,’ zeg ik. ‘Weet je al wat je daar gaat doen?’

Hij houdt zijn hoofdje schuin, en doet alsof hij hard moet nadenken. ‘Weet ik niet,’ zegt hij aarzelend. ‘Spelen, denk ik.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt.’ Ik lach en hij kijkt me stralend aan, omdat hij merkt dat hij op een of andere manier iets grappigs heeft gezegd. ‘Nou, je zult vast wel plezier hebben,’ voeg ik eraan toe.

Half negen. Ik borstel zorgvuldig zijn blonde haar. Twintig slagen, tel ik inwendig af. Hij praat zachtjes tegen twee plastic beestjes die hij over zijn schoot beweegt, een of ander ingewikkeld spelletje. ‘Wat doen ze?’ vraag ik, maar hij geeft geen antwoord. Eddie kijkt me met zijn grijze ogen een beetje wantrouwend en geamuseerd aan. Ik vind dat hij af en toe zo’n volwassen uitdrukking heeft, eigenlijk veel te ouwelijk voor een jongetje van tweeënhalp.

Ik ben klaar met borstelen en trek zijn t-shirt recht. ‘Ga papa maar gedag zeggen,’ zeg ik. Als een speer rent hij naar de woonkamer. Ik hoor dat Francis hem een complimentje geeft over zijn uiterlijk en hem een fijne dag wenst. Francis klinkt hartelijk, zelfs heel liefdevol. Volkomen normaal. Ik word er blij van en ik loop snel door de gang naar de woonkamer, net op tijd om te zien dat Francis met een glimlach Eddie over zijn hoofdje strijkt.

‘We moeten gaan,’ zeg ik. Eddie dribbelt langs me heen. Hij weet wat het programma is en gaat naar de voordeur om op mij te wachten. Zodra hij is verdwenen, verandert de sfeer. Francis gaat weer zitten, doet de laptop open en kijkt geconcentreerd naar het scherm.

‘Goed,’ zegt hij.

‘Vergeet je niet om Eddie op te halen? Ik heb vanavond een bedrijfsfeestje,’ zeg ik.

Hij kijkt op, duidelijk geërgerd. ‘Dat weet ik toch. Dat heb je me al drie of vier keer verteld.’

Ik slik een reactie in. Ik zou namelijk kunnen zeggen dat er de afgelopen tijd geen peil op valt te trekken hoe zijn geheugen werkt. Het is net alsof alle informatie gefilterd wordt door een of ander onzichtbaar systeem waardoor elke sneer of achteloze opmerking van jaren geleden is blijven hangen, maar tijden en afspraken moeiteloos overal doorheen glippen. ‘Goed dan,’ zeg ik en ik ben me ervan bewust dat ik scherp en onvriendelijk klink. ‘Hé, voor mij hoeft je niet op te blijven.’ Dit treurige cliché blijft tussen ons in de lucht hangen.

Francis leunt naar achteren in zijn stoel en zucht, alsof hij het maar opgeeft, waardoor bij mij de haren rechtovoreind gaan staan. ‘Tot later,’ zegt hij vlak. Opeens vraag ik me af of er niet

iets zou veranderen als ik naar hem toe ging, voor hem zou knielen, zijn hoofd vast zou pakken en hem zou kussen. Ik vind het eigenlijk wel een aanlokkelijk idee, toch verroer ik me niet. Ik zeg hem gedag en probeer nog iets anders te verzinnen om te zeggen. Maar er komt niks.

Het is donker en warm in de bar en aan de muren flakkeren kerstboomlichtjes. Ik kijk op mijn horloge en zie dat het al bijna tien uur is. Ik heb al dagen tegen dit feestje opgezien, en kon me niet voorstellen dat ik in een feestelijke stemming zou komen, maar nu ik hier eenmaal ben, voel ik me reuze opgelucht. Het is net of ik de afgelopen tijd als een rat in een loopmolen heb gependeld tussen mijn huis en kantoor, met als enige verzetje zo nu en dan een min of meer verplicht etentje met een vriendin, vol leugentjes en oppervlakkigheden tot een uur of negen. Het is al een hele poos geleden dat ik uit ben geweest met een groep mensen, en het korte glitterjurkje heb gedragen dat ik mee naar kantoor heb genomen om me daar te verkleeden.

Ik kijk omlaag, strijk over mijn dijen en kijk naar de glinstering van de lovertjes. Ik moet zomaar om niks giechelen. Plotse-ling merk ik dat ik al een beetje dronken ben. Ik voel me lekker wazig, een beetje verdoofd. Aan de overkant van de tafel verheft Steven zijn stem in een poging autoriteit uit te stralen en hij brengt een toast uit. ‘We hebben allemaal hard gewerkt...’ vang ik op. ‘En dat moeten we vieren en ons verheugen op het komende jaar met...’

Waar we ons op moeten verheugen gaat verloren in een koor van bijval en geklink van glazen. Het doet er trouwens niet toe wat het is, want in de wereld van de advertentieverkoop kan het niet beter. Ik pak mijn glas en breng ook een toast uit zonder me

erom te bekommeren dat de helft van de inhoud over mijn hand gutst. Ik drink de rest op, en voel de alcohol branden. De laatste tijd drink ik niet meer zo vaak en daardoor komt het nu wat harder aan. Ik besluit even naar de wc te gaan. Ik stoot Julie die naast me zit aan omdat ik erlangs wil en ze schuift opzij op de bank, waardoor ze half op de schoot van een jonge verkoper belandt, die dat duidelijk helemaal niet erg vindt. ‘Je mag gerust wel even wegblijven,’ zegt ze en ze geeft me een knipoog. Ik rol met mijn ogen, maar toch voel ik een steekje van jaloezie.

Ik loop door de bar. Hoewel de muziek behoorlijk hard staat, hoor ik het geklik van mijn naaldhakken op de glanzende vloer doortrillen in mijn hoofd. Het licht van de spotjes aan het plafond weerkaatst op de glanzende metalen bar. Als ik dichterbij kom, zie ik Carl daar in de rij staan. Hij heeft zijn telefoon in zijn hand en kijkt met gebogen hoofd en toegeknepen ogen naar het verlichte schermpje.

‘Zo kom je nooit aan de beurt,’ zeg ik wanneer ik op gehooraafstand ben. Hij kijkt op en lacht. De telefoon verdwijnt in zijn zak en hij werpt een blik op de bar.

‘Je hebt gelijk,’ zegt hij. ‘Ik sta hier al zo lang, ik raakte afgeleid. Ik weet niet eens meer wat ik voor iedereen moet halen.’

‘Haal maar wat fris.’ Ik grijns.

‘Goed idee,’ zegt hij. ‘Ze zijn allemaal al zo bezopen dat ze het toch niet in de gaten zullen hebben.’

‘Maar jij niet,’ zeg ik.

‘En jij ook niet. Wij zijn tenminste verstandig.’

‘Zeker weten.’ Dit soort slap geouwehoer met Carl gaat me net zo makkelijk af als ademen. We lopen nu al anderhalf jaar vijf dagen per week op hetzelfde stukje vloerbedekking. Tussen ons is een vriendschap ontstaan die ik erg ben gaan waarderen. Hij is

jonger dan ik, maar we kijken allebei op dezelfde manier tegen ons werk aan. We hebben dezelfde irritaties, en frustraties ten opzichte van onze collega's, en zijn allebei, zij het af en toe, enthousiast en betrokken wat ons werk betreft.

‘Heb je het een beetje naar je zin?’ vraagt hij. Hij stapt weg van de bar en doet geen moeite meer de aandacht van de barkeeper te trekken.

‘Ja hoor, geweldig,’ zeg ik. Om te benadrukken dat ik het echt meen, leun ik een beetje naar voren, maar als ik dat doe knikt de hak van mijn schoen opzij en val ik half tegen hem aan. De mouw van zijn jasje strijkt langs mijn blote arm.

‘Hé, staan blijven.’ Hij zet me rechtop en kijkt me aan met een geamuseerde blik terwijl in zijn donkere ogen de lichtjes boven de bar worden weerspiegeld.

‘Sorry.’ Ik glimlach. ‘Het was niet, eh, ik wilde je niet bespringen.’ Ik bedoel het als een grap, zo’n onschuldige flirterige opmerking waar we op kantoor ook altijd mee strooien, maar in deze omgeving – deze donkere bar, de met parfum doordrenkte atmosfeer, de rode spotjes en de mensenmenigte om ons heen – klinkt het anders. Beladen. Ik verstar en betrap mezelf erop dat ik hem aan sta te staren. Heel even registreer ik dat er iets vreemds is aan deze wederzijdse stilte, en dan haalt hij zijn schouders op en lacht.

‘Geeft niks,’ zegt hij. ‘Komt vast door al die frisdrank.’ Hij draait zich plotseling om en loopt naar de barkeeper en bestelt een hele rits drankjes, zo te horen willekeurig. Ik haal een paar keer diep adem en roep mezelf tot de orde. ‘Ziezo,’ zegt hij als hij klaar is. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Eh. Wel goed.’ De vraag is te vaag om er diep op in te gaan. ‘Ik sta op het punt van instorten,’ zeg ik luchtig. ‘Grapje,’ voeg ik eraan toe, al is dat niet waar.